

Cuvântul autorului

Starea de carantină generalizată a fost decretată, pe meleagurile italiene, la data de 6 martie. Până atunci, se vehiculasera însă multe vești și prognoze ce nu prevesteau nimic bun. Nu știam nici ce presupunea un astfel de demers, nici care vor fi urmările în plan apropiat sau îndepărtat. Ca și restul lumii, și eu aveam să mă adaptez din mers.

Momentul m-a găsit adăstat la părintele protopop Nicolae Strugaru, care a ținut mult să nu petrec acele momente în singurătatea apartamentului oferit de fundația catolică ce-mi asigura condiții de studiu în Cetatea Papilor. A fost providențial pentru mine acest fapt. Am evitat cu certitudine multe potențiale stări de depresie și am avut parte de un context care m-a stimulat să lucrez și să progrez pe multe planuri, redescoperindu-mi vocația de autodidact. Mulțumesc din suflet părintelui, doamnei preotese și micuțului Efrem pentru dragostea arătată în aceste luni, pentru faptul că au reușit nu doar să accepte și să rabde un caracter dificil ca al meu, ci l-au și stimulat în plan academic și scriitoricesc!

De îndată ce ne-am văzut siliți să ne închidem în casă, a trebuit să ne adaptăm. Spre deosebire de contextul românesc, cel italian a fost mai drastic, cel puțin la început. Inclusiv cu bisericile. Am slujit acasă, fără a ne neglija însă credincioșii. Slujbele se transmiteau online, integral sau parțial. Cateheza săptămânală s-a mutat și ea în spațiul virtual, asemenea cursurilor mele. De comunicat, s-a comunicat așadar, într-un mod cel puțin la fel de intens ca înainte. În ce măsură această comunicare a dus și la comuniune, n-aș putea să spun. Nu aș fi obiectiv.

Dincolo de toate aceste activități pastorale, școlărești și de cercetare (căci am și scris destul de mult în acea perioadă), am simțit însă nevoia și de a face anumite lucruri pentru suflet. Probabil e un fapt firesc pentru oameni pe care îndepărtarea îi marchează. Așa s-au născut aceste gânduri de carantină. Ca urmare a dorului de cei dragi, ca o mărturie și încurajare. Mi-am dorit ca cei de acasă, sălăuanii pe care i-am slujit o vreme ca duhovnic al mănăstirii din „Dealul Migii”, năsăudenii și bistrițenii mei și nu numai, să știe că mă gândesc la ei. Că-i port în suflet și-n rugăciuni. Și-am început, inițial mai timid, să le adresez câte un gând. Cel dintâi s-a născut într-o noapte bântuită de-o strașnică insomnie. M-am bucu-

rat că domnul Menuț Maximinian mi l-a găzduit în paginile cotidianului *Răsune-tul*. Nu mi le-a refuzat nici pe cele următoare, deși sunt sigur că avea texte cu subiecte mult mai stringente și mai interesante de publicat. Îi sunt recunoscător. Am gândit aceste scurte gânduri ca pe niște meditații ce prezintă pericopa evanghelică duminicală într-un mod detașat de anumite tare oratorice devenite aproape omniprezente în discursul omiletic, și-n același timp ca pe niște texte ce privesc prin ochii omului care străbate pandemia mesajul peren și mereu actual al Scripturii. În același timp, am strecurat, unde s-a putut, elemente autobiografice, gânduri și trăiri sincere. Am dorit să-i împărtășesc cititorului anumite stări pe care le-am trăit și să-i arăt că pentru mine, nu s-au constituit în fundături, în ciuda dificultății unora dintre ele, ci în motive spre a merge mai departe! Le-am gândit ca pe niște scrisori, adresate de către un frate (căci sunt prea tânăr să fiu numit părinte) aflat în depărtări, celor de acasă, pe care-i poartă-n suflet și i-ar dori aproape! Cine știe, poate cândva, cuiva, unele din aceste gânduri îi vor fi utile! Dacă până acum, cărțile mele au obișnuit publicul cu texte abundând în referințe bibliografice și un limbaj echi-distant, dorit obiectiv, de această dată,

vreau să-l invit să descopere ceva de suflet! Niște gânduri ce-au izvorât, uneori din prea-plinul sufletului meu, alteori din multa sa goliciune!

Acestor gânduri se adaugă și o serie de meditații dedicate Săptămânii Mari. Îi mulțumesc părintelui Dan Văscu că m-a invitat și încurajat să le scriu, pentru ca apoi să le difuzeze prin intermediul Radio Renașterea. Și ele, sunt gândite aidoma celor duminicale. Am încercat să parcurg împreună cu Hristos drumul Crucii și să mă opresc, în fiecare zi, asupra unui aspect, pe care să-l interiorizez. Și mi-am invitat și ascultătorii să facă asta! S-ar putea ca peste ani, ceea ce în 2020 a însemnat un anume lucru pentru autor, să însemne altceva pentru cititori! Vom vedea! Sunt gata să-mi asum acest risc!

Am adăugat de asemenea lucrării de față și un editorial ce a deschis numărul pascal al periodicului *Pisani Sângeorzene*. L-am scris cu entuziasm, dintr-o răsuflare, la invitația domnului Alexandru Dărăban și e tot un gând de carantină. Îi mulțumesc și dânsului că mi-a oferit bucuria de a-l antologiza aici. Apoi, dat fiind faptul că finalul carantinei italiene a constituit pentru mine începutul unei alte provocări, aceea a întoarcerii acasă, urmate de auto-izolarea la domiciliu (un proces izbitor de similar cu arestul la do-

miciliu, vă mărturisesc cu toată sinceritatea!), care mi-a prilejuit de asemenea câteva gânduri, îl invit pe cititor să le descopere și pe acelea. Din respect pentru jurnalistul Menuț Maximinian și părintele Dan Văscu, am păstrat titlurile pe care aceștia le-au oferit gândurilor mele în momentul publicării.

Cele mai bine de două luni de izolare au creat însă, pentru semnatarul acestor rânduri, și un context aparte, ce s-a cerut de asemenea fructificat. M-am pomenit pe neașteptate încarantinat la Roma! Nu oricum, ci ca un preot aflat la studii! Oamenii au fost curioși să afle ce se întâmplă acolo, cum merg lucrurile și cum văd eu ceea ce se întâmplă. Așa se face că m-am trezit deodată invitat la mai multe interviuri, unele video, precum cel realizat de iconarul Matei Schinteie¹, altele scrise. Două dintre acestea se regăsesc de asemenea aici. Unul poartă semnătura mai-sus pomenitului jurnalist bistrițean, iar celălalt îl datorez curiozității iscoditoare a prietenului și colegului Darius Echim, căruia îi mulțumesc pe această cale. Cei care-și vor găsi răgazul să se aplece asupra lor, vor descoperi frământări, analize, păreri și gânduri, pe care mi le asum întru totul. Ele stau mărturie cu privire la vremurile prin care am trecut și la ceea ce am simțit atunci.

Sper că distinșii cititori ce-și vor face timp să zăbovească asupra acestor pau-pere gânduri vor găsi aici lucruri utile și se vor folosi duhovnicește! Le doresc tuturor pacea și bucuria harului pe care, prin bunăvoința divină, le-am simțit chiar și în aceste clipe de pandemie!

Autorul